

PORTRET TEGA TEDNA

Gregor Gregorčič

Zuhani v uhljih, piratsko rutico na glavi in zametkom mušketerske bradice se Gregor Gregorčič prav nič ne razlikuje od svojih vrstnikov in tistih malo mlajših. Pred nekaj dnevi se je spet odpravil na Irsko, domovino legendarne rockovske skupine U2 in slovitega Guinnessovega piva. Vendar ga rock in pivo ta čas ne zanimata pa tudi na počitnice ni šel na Irsko. Rockovske glasbe se je za silo naužil na Rock Otočcu, na počitnice pa bi šel nekam na jug, kajti neizmerno ljubi vročino, na Irskem pa je sredi poletja zrak hladnejši od morja v Strunjan-skem zalivu.

Gregorja na Irskem čakajo študentke in študentje, da pri njem opravijo izpite, sam pa bi rad še letos končal doktorat in spet postal brezposeln, tako kot je bil brezposeln, ko se je pred petimi leti odpravil na študentsko prakso na univerzo v Corku na Irskem. Pred svojim mentorjem se je pojavil 13. julija, tik preden je odšel na dopust. Imel je še ravno toliko časa, da je mlademu novomeškemu inženirju naročil, kaj naj dela. Ko se je čez dva tedna vrnil, je osupel ugotovil, da je Gregor nalogo že opravil. "Kaj boš pa zdaj delal tri mesece?" ga je vprašal in očitno nadarjenemu mladeniču ponudil, da bi pri njih opravil doktorski študij. Mladi Novomeščan je ponudbo sprejel, preostale tri mesece pa je potoval po Irski in se na elektrotehniško fakulteto vrnil le enkrat na mesec, da je vzel plačilo za v prvih dveh tednih opravljeno delo.

Irska se je tedaj izkazala za gostoljubno deželo, saj je dobil njihovo štipendijo, da je lahko živel, solnino pa si je plačal tako, da je na fakulteti vodil laboratorijske vaje. Ko je po treh letih na Irskem zavladata recesija, je zgubil štipendijo, ker pa se je zaradi pomanjkanja dela čedalje več mladih odločilo za študij, je začelo primanjkovati predavateljev in je začel predavati, na pomoč pa mu je priskočila tudi slovenska znanstveno-izobraževalna fundacija AD Futura.

Čeprav morda na prvi pogled ne daje takega vtisa, Gregor Gregorčič že

dolgo ve, kaj bo. Za elektrotehniko se je dokončno odločil pri devetih letih, in čeprav ga je mama nagovarjala, naj gre v gimnazijo, se je odločil za srednjo elektrotehniško šolo in kasneje elektrotehniško fakulteto. Ko se je 21. januarja 1999 s staro katrcio odpeljal na Irsko delat doktorat, je vedel, da bo nekoč doktor znanosti. Danes bi pravzaprav to že bil, če mu ne bi bilo treba predavati, da si plača študij. Modeliranje nelinearnih sistemov za vodenje je v prostem prevodu naslov njegovi doktorski nalogi, ki ga je od elektrotehnike odnesla na področje uporabne matematike, imela pa bo približno 300 strani, štirikrat debelejši pa je že zdaj njegov arhiv prošenj za pomoč pri študiju, na katera pa ponavadi nihče niti ne odgovori.

Vendar zdaj, ko je že čisto blizu doktoratu, ne ve kaj bo delal potem. Da bi se z doktorskim naslovom s tuje univerze lahko prebil med predavatelje na domači fakulteti, nima nobenih možnosti, saj tam velja stroga hierarhija, ki se začne z vpisom na isto fakulteto in ne pozna izjem. Pravi tudi, da ne študira zato, da bi bil direktor ali pa trgovec. Delo si bo poskušal poiskati v enem izmed redkih slovenskih znanstvenih inštitutov, v prošnjo za službo pa ne bo pozabil napisati, da je nekoč kot montažer delal na novomeški televiziji in da je predaval na največji konferenci na področju, s katerim se zdaj ukvarja, American Control Conference v ZDA, kjer bi, če bi živel v današnjem času, zagotovo predaval tudi Albert Einstein.

IGOR VIDMAR